

Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2017. gada 15. septembrī*

Civildienests – Ierēdņi – Vārda brīvība – Lojalitātes pienākums – Būtisks Savienības leģitīmo interešu aizskārums – Atteikums atļaut raksta publicēšanu – Aicinājums grozīt tekstu – Civildienesta noteikumu 17.a pants – Prasības priekšmets – Lēmums par administratīvas sūdzības noraidīšanu

Lieta T-585/16

Carina Skareby, Eiropas Ārējās darbības dienesta (EĀDD) ierēdne, ar dzīvesvietu Lēvenā (Beļģija), ko pārstāv *S. Rodrigues* un *C. Bernard-Glanz*, advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Ārējās darbības dienestu (EĀDD), ko pārstāv *S. Marquardt*, pārstāvis, kam palīdz *M. Troncoso Ferrer*, *F.-M. Hislair* un *S. Moya Izquierdo*, advokāti,

atbildētājs,

par prasību atbilstoši LESD 270. pantam atcelt, pirmkārt, EĀDD 2015. gada 5. jūnija lēmumu, ar kuru atteikta raksta publicēšana un aicināts grozīt divas piedāvātā teksta rindkopas, un, otrkārt, “ciktāl nepieciešams” – EĀDD 2015. gada 18. decembra lēmumu noraidīt sūdzību par sākotnējo lēmumu.

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs M. Preks [*M. Prek*], tiesneši F. Šalīns [*F. Schalín*] un Ž. Kosteira [*J. Costeira*] (referents),

sekretārs P. Kullens [*P. Cullen*], administrators,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu un 2017. gada 3. maija tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

- 1 Prasītāja *Carina Skareby* ir Eiropas Ārējās darbības dienesta (EĀDD) ierēdne.

* Tiesvedības valoda – angļu.

- 2 Prasītāja ar 2015. gada 19. maija elektroniskā pasta vēstuli, izmantojot savu juriskonsultu starpniecību, saskaņā ar Eiropas Savienības Civildienesta noteikumu (turpmāk tekstā – “Civildienesta noteikumi”) 17.a pantu informēja EĀDD par savu nodomu žurnālā *Politico* publicēt rakstu ar nosaukumu “Atklāta vēstule pilsonim Hermanim”, kurā ietverta vēstule bijušajam Eiropas Padomes priekšsēdētājam Hermanim van Rompejam [*Herman Van Rompuy*] un kas ir vērsts uz to, lai pievērstu uzmanību psiholoģiskās vardarbības problēmai Eiropas iestādēs (turpmāk tekstā – “strīdīgais teksts”).
- 3 Ar 2015. gada 5. jūnija piezīmi ierēdnis, kas pilda EĀDD Administrācijas un finanšu ģenerāldirektorāta Cilvēkresursu direkcijas Tiesību un pienākumu nodaļas vadītāja funkcijas, atbildēja, norādot, ka raksta, kas iesniegts atļaujas saņemšanai, divas rindkopas ir pretrunā “lojalitātes un diskrētuma pienākumam”, kurš ir prasītājam kā Eiropas Savienības ierēdnei attiecībā pret iestādi, jo prasītāja ir tieši un bez pierādījumiem attiecinājusi uz EĀDD vadību konkrētu rīcību, ar kuru tiekot pārkāpti Civildienesta noteikumi. Pēc tam viņš lūdza prasītājam iesniegt grozītu tekstu, kurā būtu ņemti vērā šie iebildumi; pretējā gadījumā publikācija nevarēsot tikt atļauta (turpmāk tekstā – “lēmums atteikt publikāciju”).
- 4 Attiecīgās strīdīgā teksta rindkopas, šajā gadījumā piektā un astoņpadsmitā rindkopa (turpmāk tekstā kopā – “strīdīgās rindkopas”) ir formulētas šādi:

“Šķiet, ka Eiropas iestāžu hierarhijas *modus operandi*, kā es tam biju lieciniece, ir pārliecināt jebkuru individu, kuram ir viedoklis par to, kā tiek vadītas iestādes, ka viņai vai viņam būtu labāk nomainīt darbu, priekšlaicīgi pensionēties vai piekrist invaliditātes piešķiršanai. Nākamais. Aizmirsts. Tā priekšnieki var turpināt īstenot psiholoģisko vardarbību pret noteiktiem padotajiem un īstenot favoritismu pret citiem: iespējams, ka tā nav plānota stratēģija – taču tā tomēr ir sistemātiska.

[..]

EĀDD ir jāsniedz piemērs tiesību iekšējā piemērošanā, organizatoriskajā pārskatāmībā un tiesiskumā, – vai arī mums nebūs ticamības starptautiskajā arēnā.”

- 5 Ar 2015. gada 1. jūlija vēstuli prasītāja ar savu juriskonsultu starpniecību lūdza paskaidrojumus par lēmumu atteikt publikāciju, tostarp lai uzzinātu, kā strīdīgās rindkopas papildus apgalvotajai lojalitātes un diskrētuma pienākuma neizpildei var “rad[īt] nopietnus traucējumus [būtiski kaitēt] Savienības leģitīmajām interesēm” Civildienesta noteikumu 17.a panta nozīmē.
- 6 Ar 2015. gada 24. jūlija elektroniskā pasta vēstuli Tiesību un pienākumu nodaļas galvenais jurists atbildēja šādi:

“[Lēmumā atteikt publikāciju] mēs nenorādījām, ka šī tēma var “būtiski kaitēt Savienības leģitīmajām interesēm.”

Tomēr ir svarīgi atkārtot, ka EĀDD neatļauj publicēt [strīdīgo tekstu] kā tādu, jo mēs uzskatām, ka ar to netiek izpildīts lojalitātes un diskrētuma pienākums.

Saistībā ar publikāciju ir jāsaņem atļauja atbilstoši Civildienesta noteikumu 17. panta 1. punktam [..]

Mēs stingri iesakām jūsu klientam neveikt publicēšanu bez mūsu atļaujas.”

- 7 Ar 2015. gada 4. septembra vēstuli prasītāja ar savu juriskonsultu starpniecību atbilstoši Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punktam iesniedza sūdzību par lēmumu atteikt publikāciju. Šajā sūdzībā tā būtībā apgalvo, pirmkārt, ka EĀDD ir pārkāpis Civildienesta noteikumu 17.a pantu, jo šis dienests nav pierādījis, ka strīdīgā teksta publikācija var “būtiski kaitēt Savienības leģitīmajām interesēm”, un, otrkārt, ka līdz ar to šis dienests ir pārkāpis vārda brīvību, kas prasītājam garantēta 1950. gada 4. novembrī Romā parakstītās Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk tekstā – “ECPAK”) 10. pantā un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 11. pantā.

- 8 Ar 2015. gada 18. decembra lēmumu EĀDD iecelēj institūcija (turpmāk tekstā – “iecelēj institūcija”) noraidīja prasītājas sūdzību (turpmāk tekstā – “lēmums par sūdzības noraidīšanu”).
- 9 Lēmumā par sūdzības noraidīšanu būtībā ir norādīts, ka Civildienesta noteikumu 17.a pantā ir pausta ideja par pastāvīgu nepieciešamību pēc taisnīga līdzsvara starp Savienības ierēdņu vārda brīvības īstenošanas garantiju un leģitīma vispārējo interešu mērķa aizsardzību, it īpaši Savienības leģitīmo interešu aizsardzību. Šajā sakarā lēmumā par sūdzības noraidīšanu vispirms ir precizēts, ka strīdīgā teksta priekšmets ir saistīts ar Savienības darbību, pēc tam, ka ar apstrīdēto tekstu var tikt pārkāpts “lojalitātes un diskrētuma pienākums”, un visbeidzot, ka šis pārkāpums pats par sevi ir reāls risks, ka būtiski tiks kaitēts Savienības interesēm Civildienesta noteikumu 17.a panta nozīmē. Lēmumā par sūdzības noraidīšanu ir uzsvērts, ka strīdīgā teksta publicēšana būtiski kaitētu Savienības leģitīmajām interesēm, ciktāl, pirmkārt, strīdīgajā tekstā nav sniegti nekādi pierādījumi apgalvojumu par psiholoģisko vardarbību pret ierēdņiem pamatošanai un, otrkārt, strīdīgās rindkopas nevar tikt uztvertas kā viedoklis, kas atšķiras no EĀDD viedokļa, bet vedina domāt, ka Savienības iestādēs pastāv neatrisināta vispārējas psiholoģiskas vardarbības problēma, un tas no vidusmēra lasītāja skatpunkta varētu tikt uztverts tā, ka iestādes varētu nebūt īstenojušas atbilstošu politiku, lai cīnītos pret psiholoģisko vardarbību. Turklāt lēmumā noraidīt sūdzību ir uzsvērts, ka komentāri varētu tikt sniegti saistībā ar daudzām strīdīgā teksta daļām, bet EĀDD ir sniedzis komentārus vienīgi par divām rindkopām; tas liecinot, ka lēmums par sūdzības noraidīšanu ir samērīgs un attiecas tikai uz absolūti nepieciešamo.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

- 10 Ar prasības pieteikumu, kas Civildienesta tiesas kancelejā iesniegts 2016. gada 15. martā, prasītāja cēla šo prasību. Šī prasība tika reģistrēta ar numuru F-15/16.
- 11 EĀDD iebildumu raksts Civildienesta tiesas kancelejā tika iesniegts 2016. gada 10. jūnijā.
- 12 Saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2016. gada 6. jūlija Regulas (ES, Euratom) 2016/1192 par to, lai Vispārējai tiesai nodotu kompetenci pirmajā instancē izskatīt domstarpības starp Eiropas Savienību un tās darbiniekiem (OV 2016, L 200, 137. lpp.), 3. pantu šī lieta tika nodota Vispārējai tiesai tādā stāvoklī, kādā tā bija 2016. gada 31. augustā. Tā tika reģistrēta ar numuru T-585/16 un piešķirta otrajai palātai.
- 13 Tā kā tiesvedības rakstveida daļa tika pabeigta, pirms Vispārējai tiesai tika nodota šī lieta, Vispārējā tiesa ar kancelejas 2016. gada 9. novembra vēstulēm uzdeva jautājumus lietas dalībniekiem par tiesas sēdes rīkošanu.
- 14 2017. gada 3. maija tiesas sēdē tika uzklauti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi.
- 15 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- atzīt prasību par pieņemamu;
 - atcelt lēmumu atteikt publikāciju un, “ciktāl nepieciešams”, – lēmumu par sūdzības noraidīšanu;
 - piespriest EĀDD atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 16 EĀDD prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- atzīt prasību par nepamatotu;
 - piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

Ievada apsvērumi par prasības priekšmetu

- 17 Ir jāuzsver, ka prasītāja ir cēlusi šo prasību par lēmumu atteikt publikāciju un, “ciktāl nepieciešams”, par lēmumu par sūdzības noraidīšanu.
- 18 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka administratīva sūdzība un tās tieša vai netieša noraidīšana ir neatņemama kompleksas procedūras sastāvdaļa un tas ir tikai priekšnosacījums prasības celšanai tiesā. Šādos apstākļos ar prasību, pat ja tā formāli ir vērstā pret sūdzības noraidījumu, izskatīšanai tiesā faktiski tiek iesniegts nelabvēlīgais akts, par kuru bijusi iesniegta sūdzība, izņemot gadījumu, kad sūdzības noraidījuma apjoms atšķiras no tā akta apjoma, par kuru šī sūdzība tikusi iesniegta. Lēmums par sūdzības tiešu noraidīšanu, ņemot vērā tā saturu, var nebūt prasītāja apstrīdētā akta apstiprinājums. Tas tā ir gadījumā, kad lēmumā par sūdzības noraidīšanu ir pārskatīta prasītāja situācija, ņemot vērā jaunus tiesiskos un faktiskos apstākļus, vai kad ar to ir grozīts vai papildināts iepriekšējais lēmums. Šādos gadījumos sūdzības noraidījums ir akts, kas ir pakļauts pārbaudei tiesā, kura to ņem vērā, izvērtējot apstrīdētā akta tiesiskumu, vai pat uzskata to par nelabvēlīgu aktu, ar ko ir aizstāts apstrīdētais akts (skat. spriedumu, 2014. gada 21. maijs, *Mocová/Komisija*, T-347/12 P, EU:T:2014:268, 34. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 19 Šādu ideju apstiprina arī apsvērumi, saskaņā ar kuru papildu pamatojums lēmuma noraidīt sūdzību posmā ir saderīgs ar Eiropas Savienības Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punkta, atbilstoši kura noteikumiem lēmums par sūdzību pats par sevi ir pamatots, mērķi. Šī tiesību norma obligāti nozīmē, ka iestādei, kurai jālemj par sūdzību, nav saistošs tikai lēmuma, kas ir sūdzības priekšmets, pamatojums, kurš attiecīgajā gadījumā var nebūt pietiekams vai kura netieša lēmuma par noraidīšanu gadījumā var pat nebūt vispār (skat. spriedumus, 2014. gada 21. maijs, *Mocová/Komisija*, T-347/12 P, EU:T:2014:268, 35. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2017. gada 17. janvāris, *LP/Europol*, T-719/15 P, nav publicēts, EU:T:2017:7, 19. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 20 Šajā lietā, kā izriet no šī sprieduma 3., 8. un 9. punkta, lēmums par sūdzības noraidīšanu negroza ne lēmuma noraidīt publikāciju jēgu, ne tā apjomu. Lēmumā par sūdzības noraidīšanu, pirmkārt, ir paturēts spēkā atteikums publicēt strīdīgo tekstu un, otrkārt, prasība veikt iepriekšēju strīdīgā teksta grozīšanu ir attiecināta vienīgi uz divām rindkopām, kas ir identificētas lēmumā atteikt publikāciju.
- 21 Tomēr lēmumā par sūdzības noraidīšanu norādītais pamatojums daļēji atšķiras no pamatojuma, kas norādīts lēmumā atteikt publikāciju. Lēmumā atteikt publikāciju strīdīgā teksta publicēšana ir atteikta, pamatojoties uz “lojalitātes un diskrētuma pienākuma” neizpildi, jo prasītāja ir tieši un bez pierādījumiem attiecinājusi uz EADD vadību konkrētu rīcību, ar kuru tiekot pārkāpti Civildienesta noteikumi. Taču lēmums par sūdzības noraidīšanu būtībā ir balstīts uz to, ka pastāv risks, ka būtiski tiks kaitēts Savienības interesēm Civildienesta noteikumu 17.a panta nozīmē. Konkrētāk, lēmumā, pirmkārt, tika uzskatīts, ka “lojalitātes un diskrētuma pienākuma” neizpilde pati par sevi ir reāls risks, ka tiks kaitēts šīm interesēm, otrkārt, ka strīdīgajā tekstā nav sniegti nekādi pierādījumi tajā pausto apgalvojumu pamatošanai un, treškārt, ka ar strīdīgajām rindkopām tiek noliegta tādas politikas pastāvēšana, kura paredzēta cīņai pret psiholoģisko vardarbību Savienības iestādēs.
- 22 Tādējādi ir jākonstatē, ka lēmumā par sūdzības noraidīšanu ir ietverts papildu pamatojums, ar kuru ir precizēts un attīstīts pamatojums, kas ietverts aktā, par kuru ir iesniegta sūdzība, šajā gadījumā – lēmumā atteikt publikāciju.
- 23 Tā kā ar šo pamatojumu ir precizēts un papildināts pamatojums, kas norādīts lēmumā atteikt publikāciju, un ņemot vērā pirmstiesas procedūras evolutīvo raksturu, lai izvērtētu lēmuma atteikt publikāciju tiesiskumu, ir jāņem vērā lēmuma par sūdzības noraidīšanu pamatojums.

Par lietas būtību

- 24 Lai pamatotu savu prasību atcelt tiesību aktu, prasītāja izvirza divus pamatus. Pirmais pamats attiecas uz vārda brīvības pārkāpumu. Otrais pamats attiecas uz kļūdu vērtējumā saistībā ar “lojalitātes un diskrētuma pienākuma” neizpildi.
- 25 Vispārējā tiesa uzskata par piemērotu vispirms izvērtēt otro pamatu.

Par otro pamatu attiecībā uz kļūdu vērtējumā saistībā ar lojalitātes pienākuma neizpildi

- 26 Otrajā pamatā prasītāja izvirza pirmo iebildumu, saskaņā ar kuru iecelēj institūcija ir kļūdaini uzskatījusi, ka strīdīgā teksta pirmajā, ceturtajā līdz septītajā, trīspadsmitajā un deviņpadsmitajā rindkopā ir noliegta EĀDD un Savienības politikas, kas paredzēta cīņai pret psiholoģisko vardarbību, pastāvēšana. Prasītāja norāda, ka šajās rindkopās viņa ir vienīgi paudusi ideju, saskaņā ar kuru, pirmkārt, psiholoģiskā vardarbība ir plaši izplatīta parādība un, otrkārt, ka šī situācija var nelabvēlīgi ietekmēt EĀDD un līdz ar to Savienības autoritāti starptautiskajā arēnā. Tomēr strīdīgajā tekstā prasītāja neapgalvojot ne to, ka psiholoģiskā vardarbība “apdraudot pienācīgu dienestu darbību”, ne to, ka “neesot pieejams nekāds risinājums”. Katrā ziņā strīdīgais teksts neesot “rīcība, kas aizskar iestādes godu un cieņu” piemērojamās judikatūras nozīmē.
- 27 Otrajā iebildumā prasītāja uzsver, ka iecelēj institūcija, uzskatot, ka strīdīgā teksta otrajā un sestajā rindkopā tā esot uzskatījusi savu darba devēju par ienaidnieku un tam ilgstoši neesot uzticējusies, ir pieļāvusi “acīmredzamu kļūdu vērtējumā”. Prasītāja uzskata, ka, lai gan attiecīgajās rindkopās ir norāde uz “karu”, runa ir par “karu Eiropas iestādēs”, nevis pret tām.
- 28 Ar trešo iebildumu prasītāja norāda, ka iecelēj institūcija ir kļūdaini uzskatījusi, ka no strīdīgā teksta trešās un piecpadsmitās rindkopas izrietot, ka “plaši izplatītā psiholoģiskā vardarbība ir likusi daudziem ierēdņiem doties ilgā slimības atvaļinājumā vai arī noformēt invaliditāti”. Šajā sakarā prasītāja apgalvo, ka tā nekad nav sniegusi personu, kas devušās ilgā slimības atvaļinājumā vai noformējušas invaliditāti, skaitu un ka līdz ar to no strīdīgā teksta nevarot tikt izsecināts, ka šādu personu ir daudz. Turklāt, lai arī viņa ir paudusi uzskatu, ka psiholoģiskā vardarbība ir plaši izplatīta parādība un ka daudzi kolēģi ir ilgā slimības atvaļinājumā vai noformējuši invaliditāti, iecelēj institūcija esot pieļāvusi kļūdu, uzskatot, ka šis viedoklis ir rīcība, ar kuru tiek aizskarts iestādes gods un cieņa.
- 29 Ceturtajā iebildumā prasītāja apgalvo, ka iecelēj institūcija ir pieļāvusi kļūdu interpretācijā, uzskatot, ka strīdīgā teksta astoņpadsmitajā rindkopā esot apgalvots, ka EĀDD un Savienība “nerāda priekšzīmi” ar savu politiku, izskatot psiholoģiskās vardarbības, kas notikusi tās dienestos, lietas. Prasītāja uzskata, ka attiecīgajā rindkopā ir vienīgi apgalvots, ka EĀDD būtu jārāda priekšzīme, nevis ka tā to nerādītu, un esot vienīgi norādīts, ka minētais dienests varētu darīt vairāk.
- 30 Ar piekto iebildumu prasītāja apgalvo, ka strīdīgajās rindkopās nav nedz kāda apvainojuma, nedz arī tiek pausta necieņa, agresivitāte vai citas formas nelabvēlība un ka šīs rindkopas ir vienīgi vārda brīvības izpausme, kurā ietilpst tiesības paust atšķirīgus vai mazākuma uzskatus salīdzinājumā ar tiem, kurus aizstāv iestāde, kas to nodarbina, lai arī šie uzskati var satraukt, kaitināt vai uztraukt.
- 31 Sestajā iebildumā prasītāja apgalvo, ka iecelēj institūcija, uzskatot, ka iepriekšminētās rindkopas ir pretrunā “lojalitātes un diskrētuma pienākumam”, kurš tai ir jāpilda kā ierēdnei attiecībā pret iestādi, ir pieļāvusi “acīmredzamu” kļūdu vērtējumā.
- 32 EĀDD apstrīd prasītājas argumentus.

- 33 Vispirms ir jāatgādina, kā izriet no šī sprieduma 3., 4., 8. un 9. punkta, ka, pirmkārt, lēmumā atteikt publikāciju ir vienīgi norādīts, ka strīdīgā teksta divas rindkopas, proti, piektā un astoņpadsmitā rindkopa ir pretrunā “lojalitātes un diskretuma pienākumam”, kurš prasītājam ir jāpilda kā Savienības ierēdnei, un, otrkārt, ka šī attiecināšana vienīgi uz divām rindkopām ir saglabāta lēmumā par sūdzības noraidīšanu.
- 34 Tādēļ, lai gan, protams, lēmumā par sūdzības noraidīšanu ir ietverti komentāri par citām strīdīgā teksta rindkopām, šie komentāri tomēr var tikt uzskatīti tikai par *obiter dicta*.
- 35 No tā izriet, ka iebildumi saistībā ar strīdīgā teksta rindkopām, kas nav piektā vai astoņpadsmitā rindkopa, nav iedarbīgi, jo tiem nav nekādas lietderīgas iedarbības uz lēmuma atteikt publikāciju tiesiskumu.
- 36 Tādējādi ir jāspriež, pirmkārt, ka pirmais iebildums ir daļēji neiedarbīgs, ciktāl tas attiecas uz pirmo, ceturto, sesto, septīto, trīspadsmito un deviņpadsmito strīdīgā teksta rindkopu, un, otrkārt, ka otrais un trešais iebildums ir neiedarbīgi pilnībā.
- 37 Līdz ar to ir jāizvērtē vienīgi pirmais un ceturtais līdz sestais iebildums, jo tie attiecas uz strīdīgajām rindkopām.
- 38 Ar pirmo un ceturto iebildumu prasītāja apgalvo, ka iecelējinstiūcija ir kļūdaini uzskatījusi, ka strīdīgajās rindkopās, pirmkārt, ir noliegta ĒADD un Savienības politikas cīņai pret psiholoģisko vardarbību pastāvēšana un, otrkārt, tiek apgalvots, ka ĒADD un Savienība “nerāda priekšzīmi” ar savu politiku, izskatot psiholoģiskās vardarbības, kas notikusi tās dienestos, lietas.
- 39 Šajā sakarā ir jāatgādina strīdīgo rindkopu teksts:

“Šķiet, ka Eiropas iestāžu hierarhijas *modus operandi*, kā es tam biju lieciniece, ir pārliecināt jebkuru individu, kuram ir viedoklis par to, kā tiek vadītas iestādes, ka viņai vai viņam būtu labāk nomainīt darbu, priekšlaicīgi pensionēties vai piekrist invaliditātes piešķiršanai. Nākamais. Aizmirsts. Tā priekšnieki var turpināt īstenot psiholoģisko vardarbību pret noteiktiem padotajiem un īstenot favoritismu pret citiem: iespējams, ka tā nav plānota stratēģija – taču tā tomēr ir sistemātiska.

[..]

ĒADD ir jāsniedz piemērs tiesību iekšējā piemērošanā, organizatoriskajā pārskatāmībā un tiesiskumā – vai arī mums nebūs ticamības starptautiskajā arēnā.”

- 40 Ir arī jāatgādina, ka šīs strīdīgās rindkopas ir iekļautas tekstā, kurā ir aplūkota psiholoģiskā vardarbība Eiropas iestādēs. Strīdīgā teksta piektajā punktā ir precīzāk aprakstīta “Eiropas iestāžu hierarhijas *modus operandi*” un ir piebilsts, ka “priekšnieki var turpināt īstenot psiholoģisko vardarbību pret noteiktiem padotajiem un īstenot favoritismu pret citiem” “sistemātiski”. Tādējādi šajā kontekstā šis apgalvojums, kas it īpaši izriet no vārdiem “*modus operandi*” un “sistemātiski”, nozīmē, ka psiholoģiskā vardarbība esot vispārēja parādība Eiropas iestāžu hierarhijā.
- 41 Turklāt strīdīgā teksta astoņpadsmitajā rindkopā ir apgalvots, ka ĒADD “ir jāsniedz piemērs tiesību iekšējā piemērošanā, organizatoriskajā pārskatāmībā un tiesiskumā”. No tā izriet, ka ĒADD nerādot “priekšzīmi” cīņai pret psiholoģisko vardarbību. Citiem vārdiem runājot, šī iestāde nerādot “priekšzīmi” ar savu politiku, izskatot psiholoģiskās vardarbības, kas notikusi tās dienestos, lietas.
- 42 Turklāt strīdīgā teksta astoņpadsmitajā rindkopā ir pārņemta ideja, kas jau izriet no piektās rindkopas, ka ĒADD ietvaros un līdz ar to Savienības iestādēs nepastāvot efektīva politika cīņai pret psiholoģisko vardarbību.

- 43 Šos secinājumus turklāt prasītāja pati apstiprina prasības pieteikumā. Viņa prasības pieteikuma 44. punktā atzīst, ka strīdīgajā tekstā viņa ir “paudusi uzskatu, ka psiholoģiskā vardarbība ir plaši izplatīta parādība, kā arī paudusi savas bažas par to, ka šī situācija var nelabvēlīgi ietekmēt EĀDD autoritāti un līdz ar to Savienības autoritāti starptautiskajā arēnā”.
- 44 No tā izriet, ka iecelēj institūcija nav pieļāvusi kļūdu vērtējumā, interpretējot strīdīgās rindkopas.
- 45 Līdz ar to pirmais un ceturtais iebildums ir jānoraida kā nepamatoti.
- 46 Ar piekto iebildumu prasītāja būtībā apgalvo, ka strīdīgajās rindkopās nav nedz kāda apvainojuma, nedz arī tiek pausta necieņa, agresivitāte vai citas formas nelabvēlība un ka šīs rindkopas ir vienīgi vārda brīvības izpausme.
- 47 Tomēr, kā izriet no šī sprieduma 3. un 9. punkta, lēmums atteikt publikāciju nav pieņemts tādēļ, ka tajā būtu pausti apvainojumi vai necieņa, agresivitāte vai citas formas nelabvēlība. Lēmuma atteikt publikāciju pamatojumā ir norādīts, ka strīdīgās rindkopas ir pretrunā “lojalitātes un diskrētuma pienākumam”, kurš prasītājai ir jāpilda kā Savienības ierēdnei attiecībā pret iestādi.
- 48 Līdz ar to, ciktāl iecelēj institūcija nav uzskatījusi, ka strīdīgajās rindkopās ir pausti apvainojumi vai necieņa, agresivitāte vai citas formas nelabvēlība, piektais pamats ir jānoraida kā nepamatots.
- 49 Visbeidzot, ar sesto iebildumu prasītāja apgalvo, ka iecelēj institūcija ir pieļāvusi “acīmredzamu” kļūdu vērtējumā, uzskatot, ka strīdīgās rindkopas ir pretrunā “lojalitātes un diskrētuma pienākumam”, kurš tai ir jāpilda kā Savienības ierēdnei attiecībā pret iestādi.
- 50 Šajā sakarā ir jāatgādina principi, kas izriet no tiesību normām, ar kurām tiek regulētas attiecības starp Savienību un tās ierēdņiem un darbiniekiem.
- 51 Tādējādi vispirms atbilstoši Civildienesta noteikumu 11. panta pirmajai daļai ierēdņiem savi pienākumi ir jāveic un jārikojas tikai Savienības interesēs. Šajā pašā tiesību normā ierēdņiem ir noteikts pildīt tam uzticētos pienākumus objektīvi un neatkarīgi, kā arī, ievērojot savu lojalitātes pienākumu pret Savienību.
- 52 Turpinājumā saskaņā ar Civildienesta noteikumu 12. pantu ierēdņiem ir jāatturas no jebkādas darbības, kas varētu apdraudēt tā amata cieņu.
- 53 Turklāt saskaņā ar 12.b panta 1. punktu ierēdņiem ir pienākums saņemt no iecelēj institūcijas iepriekšēju atļauju veikt apmaksātu vai neapmaksātu ārēju darbību.
- 54 Visbeidzot saskaņā ar Civildienesta noteikumu 17.a panta 1. punktu ierēdņiem ir vārda brīvība, stingri ievērojot “uzticības un objektivitātes principus”. Šis pants, tāpat kā 11., 12. un 12.b pants, ir lojalitātes pienākuma, kas ir jāīsteno ierēdņiem, specifiska izpausme. Saskaņā ar šo pienākumu ierēdņiem tostarp ir jāatturas no rīcības, kas aizskar iestādes un tās amatpersonu cieņu (skat. saistībā ar lojalitātes pienākumu Civildienesta noteikumu 17.a panta ietvaros spriedumu, 2013. gada 23. oktobris, *Gomes Moreira/ECDC*, F-80/11, EU:F:2013:159, 61. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 55 Turklāt ir jāuzsver, ka no judikatūras izriet, ka ierēdņi nedrīkst vārdiski vai rakstiski, vai ar cita veida darbībām pārkāpt savus Civildienesta noteikumos paredzētos pienākumus, kuri tostarp izriet no Civildienesta noteikumu 11., 12., 12.b un 17.a panta, pret Savienību, kurai tam ir jākalpo, šādi zaudējot uzticības saikni, kas ar to vieno, un turpmāk padarot grūtāku, pat neiespējamu Savienībai paredzēto uzdevumu izpildi sadarbībā ar to (spriedums, 2001. gada 6. marts *Connolly/Komisija*, C-274/99 P, EU:C:2001:127, 47. punkts).

- 56 Turklāt ir arī precizēts, ka tostarp no norādēm Civildienesta noteikumu 11. panta pirmajā daļā uz “pienākumiem” un “darbojas”, 12. pantā uz “jebkādu rīcību” un 12.b pantā uz “ārēju darbību” izriet, ka uzticības attiecību saglabāšana ir jāievēro, ne tikai īstenojot ierēdnim uzticētos konkrētos uzdevumus, bet ir jāievēro arī jebkurā attiecību, kas pastāv starp ierēdni un Savienību, jomā (spriedums, 2013. gada 23. oktobris, *Gomes Moreira/ECDC*, F-80/11, EU:F:2013:159, 65. punkts; šajā nozīmē skat. arī spriedumu, 1991. gada 26. novembris, *Williams/Revīzijas palāta*, T-146/89, EU:T:1991:61, 72. punkts).
- 57 Vispirms ir jānorāda, ka lēmumā atteikt publikāciju ir secināts, ka strīdīgās rindkopas ir pretrunā “lojalitātes un diskrētuma pienākumam”. Tomēr no šī lēmuma skaidri izriet, ka tas īstenībā attiecas uz lojalitātes pienākuma neizpildi un ka diskrētuma pienākums tajā ir vienkārši minēts, neesot tam nekādai nozīmei šajā lietā. Līdz ar to prasītājas norādītā kļūda vērtējumā ir jāizvērtē tikai no lojalitātes pienākuma skatpunkta.
- 58 Šajā lietā ir jākonstatē, ka strīdīgajās rindkopās ir ietverti noniecinoši apgalvojumi, kas aizskar visu personu cieņu, kurām ir hierarhiska pozīcija Eiropas iestādēs. Pretēji prasītājas apgalvotajam, apgalvojumi, saskaņā ar kuriem, pirmkārt, pastāvot “Eiropas iestāžu *modus operandi*” vai “sistemātiska prakse”, kas ļaujot priekšniekiem “turpināt īstenot psiholoģisku vardarbību pret noteiktiem padotajiem un īstenot favoritismu pret citiem”, un, otrkārt, EĀDD nepildot savus pienākumus “rādīt priekšzīmi tiesību iekšējā piemērošanā, organizatoriskajā pārskatāmībā un tiesiskumā”, nevar tikt kvalificēti kā vienkārši atšķirīgi vai mazākuma viedokļi. Šie formulējumi ir jāuzskata par tādiem, kas paši par sevi var aizskart visu to personu cieņu, kurām ir hierarhiska pozīcija Eiropas iestādēs, un līdz ar to aizskart pašas iestādes.
- 59 Kā to norāda EĀDD, psiholoģiska vardarbība ir prettiesiska rīcība, kas var apdraudēt iestādes darbību, it īpaši, ja tā ir plaši izplatīta, kā norādīts strīdīgajā tekstā. Tā kā ar šiem apgalvojumiem tiek vedināts domāt, pirmkārt, ka Eiropas iestāžu hierarhija īsteno ļoti nosodāmu rīcību, tādu kā psiholoģiskā vardarbība, un, otrkārt, ka iestādes neīsteno pienācīgus pasākumus, lai to novērstu, tie var ietekmēt visu personu, kurām ir hierarhiska pozīcija iestādēs, tēlu, godu un cieņu kopumā un līdz ar to pašu iestāžu un it īpaši EĀDD tēlu, godu un cieņu. Tādēļ ar šiem apgalvojumiem netiek izpildīts lojalitātes pienākums.
- 60 No tā izriet, ka iecelējinstītūcija ir pamatoti uzskatījusi, ka apgalvojumi, kas izriet no strīdīgajām rindkopām, ir pretrunā lojalitātes pienākumam, kas ir jāpilda prasītājai kā ierēdnei.
- 61 Līdz ar to šis iebildums ir noraidāms.
- 62 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka otrais pamats ir pilnībā jānoraida kā daļēji neiedarbīgs un daļēji nepamatots.

Par pirmo pamatu attiecībā uz vārda brīvības pārkāpumu

- 63 Savā pirmajā pamatā prasītāja būtībā apgalvo, ka iecelējinstītūcija, nepierādot, ka strīdīgais teksts var būtiski kaitēt Savienības leģitīmajām interesēm, un viņai atsakot strīdīgā teksta publikāciju, ir pārkāpusi Civildienesta noteikumu 17.a pantu un līdz ar to vārda brīvību, kura viņai ir atbilstoši ECPAK 10. pantam un Pamattiesību hartas 11. pantam.
- 64 Šajā sakarā prasītāja sadala šo pamatu trīs daļās. Pirmajā daļā tiek apstrīdēts tas, ka “lojalitātes un diskrētuma pienākuma” neizpilde ir reāls risks, ka būtiski tiks kaitēts Savienības leģitīmajām interesēm, otrajā daļā tiek apstrīdēta prasība, ka ierēdnim, kas vēlas publicēt rakstu presē, ir jābūt pierādījumiem tajā pausto apgalvojumu pamatošanai, un trešajā daļā tiek apstrīdēts arguments, ka ar strīdīgajām rindkopām tiek noliegta tādas politikas pastāvēšana, kura paredzēta cīņai pret psiholoģisko vardarbību Savienības iestādēs.

– Par pirmo daļu, ar kuru tiek apstrīdēts, ka lojalitātes pienākuma neizpilde ir reāls risks, ka būtiski tiks kaitēts Savienības leģitīmajām interesēm

- 65 Pirmkārt, prasītāja uzskata, ka 2013. gada 23. oktobra spriedums *Gomes Moreira/ECDC* (F-80/11, EU:F:2013:159), uz kuru pamatojas iecelēj institūcija, lai argumentētu, ka “lojalitātes un diskretuma pienākuma” neizpilde pati par sevi ir reāls risks, ka būtiski tiks kaitēts Savienības leģitīmajām interesēm, nav attiecināms uz šo lietu. Prasītāja uzskata, ka fakti, saistībā ar kuriem pasludināts minētais spriedums, nav salīdzināmi ar faktiem, par kuriem ir runa šajā lietā, ciktāl minētais spriedums netika pasludināts lūguma par publikāciju kontekstā, bet darba līguma izbeigšanās kontekstā.
- 66 EĀDD apstrīd prasītājas pirmo argumentu.
- 67 Šajā sakarā ir jākonstatē, ka lēmumā par sūdzības noraidīšanu, lai pamatotu secinājumu, ka “lojalitātes un diskretuma pienākuma” neizpilde pati par sevi ir risks, ka būtiski tiks kaitēts vispārējām interesēm, ir norāde uz 62. un 64. punktu 2013. gada 23. oktobra spriedumā *Gomes Moreira/ECDC* (F-80/11, EU:F:2013:159).
- 68 Tomēr norāde uz 2013. gada 23. oktobra spriedumu *Gomes Moreira/ECDC* (F-80/11, EU:F:2013:159) nav lēmuma par sūdzības noraidīšanu specifisks pamatojums. Lēmums par sūdzības noraidīšanu ir pamatots ar secinājumu, saskaņā ar kuru “lojalitātes un diskretuma pienākuma neizpilde pati par sevi ir risks, ka būtiski tiks kaitēts vispārējām interesēm”, nevis ar pašu 2013. gada 23. oktobra sprieduma *Gomes Moreira/ECDC* (F-80/11, EU:F:2013:159) citēšanu.
- 69 Līdz ar to lēmuma par sūdzības noraidīšanu tiesiskums nevar tikt apstrīdēts ar iespējamo kļūdu norādēs uz judikatūru, kuras izmantotas šī sprieduma pamatojumā.
- 70 Tādējādi šis arguments ir jāuzskata par neiedarbīgu.
- 71 Otrkārt, prasītāja būtībā apgalvo, ka iecelēj institūcija norāda uz būtisku kaitējumu “vispārējām sabiedrības interesēm”, lai gan Civildienesta noteikumu 17.a pantā ir vienīgi norādīts uz risku, ka tiks nodarīts kaitējums “Savienības leģitīmajām interesēm”. Taču šie divi jēdzieni nesakrīt un neesot savstarpēji aizstājami.
- 72 EĀDD apstrīd prasītājas otro argumentu.
- 73 Šajā sakarā ir pietiekami norādīt, ka, pretēji prasītājas apgalvotajam, lēmumā par sūdzības noraidīšanu nekādi netiek jaukts jēdziens “vispārējās sabiedrības intereses” un jēdziens “Savienības leģitīmas intereses”. Kā tas izriet no zemāk sniegtā izvilcuma, lēmumā par sūdzības noraidīšanu ir vienīgi norādīts, ka “Savienības interešu” aizsardzība tostarp ir “vispārējo interešu” mērķis:
- “Kā to Tiesa ir spējusi kvalificēt, Civildienesta noteikumu 17.a pantā ir pausta ideja par pastāvīgu nepieciešamību pēc taisnīga līdzsvara starp tādas pamattiesības kā vārda brīvība īstenošanas garantiju un vispārējo interešu leģitīmā mērķa aizsardzību, tādu kā risks, ka tiks kaitēts Savienības interesēm, kurš izriet no teksta publicēšanas (spriedumi, 2001. gada 13. decembris, Komisija/*Cwik*, C-340/00 P, EU:C:2001:701, 19. punkts, un 2000. gada 14. jūlijs, *Cwik*/Komisija, T-82/99, EU:T:2000:193, 52. punkts).”
- 74 Tādējādi šis otrais arguments ir jānoraida.

- 75 Treškārt, prasītāja apgalvo, ka no judikatūras nevar tikt izsecināta prezumpcija, kuru norādījusi iecelēj institūcija un saskaņā ar kuru “lojalitātes un diskretuma pienākuma” neizpilde pati par sevi ir risks, ka būtiski tiks kaitēts Savienības leģitīmajām interesēm. Prasītāja uzskata, ka, pat hipotētiski pieņemot, ka šāda neizpilde izriet no strīdīgā teksta, tas neļaujot *ipso facto* secināt, ka strīdīga teksta publikācija būtu reāls risks, ka būtiski tiks kaitēts Savienības interesēm.
- 76 EĀDD apstrīd prasītājas trešo argumentu.
- 77 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka saskaņā ar iedibināto judikatūru Savienības ierēdņiem un darbiniekiem ir vārda brīvība, ieskaitot jomās, kuras aptver Savienības iestāžu darbību. Šajā brīvībā ietilpst brīvība mutiski vai rakstiski paust atšķirīgus vai mazākuma uzskatus salīdzinājumā ar tiem, kurus aizstāv iestāde, kurā viņi ir nodarbināti (skat. spriedumu, 2001. gada 6. marts, *Connolly/Komisija*, C-274/99 P, EU:C:2001:127, 43. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 78 Tomēr atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai vārda brīvībai var tikt piemēroti ierobežojumi, kas paredzēti ECPAK 10. panta 2. punktā un saskaņā ar kuriem šīs brīvības īstenošana, kura ir saistīta ar pienākumiem un atbildību, var tikt pakļauta tādām prasībām, nosacījumiem, ierobežojumiem vai sodiem, kas paredzēti likumā un nepieciešami demokrātiskā sabiedrībā (skat. spriedumu, 2012. gada 13. decembris, *Strack/Komisija*, T-199/11 P, EU:T:2012:691, 137. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 79 Konkrēti, ierēdņus viņu statusa dēļ ir leģitīmi pakļaut pienākumiem, kas ietverti Civildienesta noteikumu 11., 12. un 17.a pantā. Šādi pienākumi, kuri, protams, ir ierobežojumi vārda brīvības īstenošanai, ir paredzēti, lai saglabātu uzticības attiecības, kurām ir jāpastāv starp iestādi un tās ierēdņiem, un to pamatojums ir atrodams leģitīmajā mērķī aizsargāt citu tiesības ECPAK 10. panta 2. punkta nozīmē (spriedumi, 2001. gada 6. marts, *Connolly/Komisija*, C-274/99 P, EU:C:2001:127, 44. punkts, un 2012. gada 13. decembris, *Strack/Komisija*, T-199/11 P, EU:T:2012:691, 138. punkts).
- 80 Turklāt ir jānorāda, ka no Civildienesta noteikumu 17.a panta 2. punkta izriet, ka ierēdnis ne viens, ne kopā ar citiem nepublicē vai nerada priekšnoteikumus jebkura teksta, kas attiecas uz Savienības darbību, publicēšanai bez iecelēj institūcijas atļaujas. Tomēr šī atļauja var tikt atteikta vienīgi tad, ja paredzētā publikācija var “būtiski kaitēt Savienības leģitīmajām interesēm”.
- 81 Šajā ziņā judikatūrā ir precizēts, ka Civildienesta noteikumu 17.a panta 2. punktā ir paredzēts atļaujas sniegšanas princips un tā var tikt atteikta vienīgi izņēmuma gadījumos. Tā kā šajā tiesību normā iestādēm ir atļauts atteikt publikāciju un tādējādi ir paredzēta iespēja būtiski ierobežot vārda brīvību, kas ir viens no būtiskiem elementiem, kas veido pamatu demokrātiskai sabiedrībai, tā ir jāinterpretē šauri, līdz ar ko šāda publikācija var tikt atteikta vienīgi tad, ja tā var būtiski kaitēt Savienības interesēm (skat. spriedumu, 2001. gada 13. decembris, *Komisija/Cwik*, C-340/00 P, EU:C:2001:701, 17. un 18. punkts un tajos minētā judikatūra).
- 82 Šāda kārtība atspoguļo uzticības attiecības, kurām ir jābūt starp darba devēju un tā darbiniekiem, un šīs kārtības īstenošana ir jāizvērtē no visu lietas apstākļu un to ietekmes uz civildienesta darbību skatpunkta (spriedums, 2001. gada 6. marts *Connolly/Komisija*, C-274/99 P, EU:C:2001:127, 56. punkts).
- 83 No tā izriet, ka Savienības tiesai, īstenojot pārbaudi, ir jāpārbauda, ņemot vērā visus lietas apstākļus, vai ir ievērots taisnīgs līdzsvars starp indivīda pamattiesībām uz vārda brīvību un iestādes leģitīmajām interesēm nodrošināt, ka tās ierēdņi un darbinieki strādā, ievērojot tiem uzticētos pienākumus un atbildību (spriedums, 2001. gada 6. marts, *Connolly/Komisija*, C-274/99 P, EU:C:2001:127, 48. punkts).
- 84 Šajā lietā ir jāatgādina, kā tas jau ir secināts iepriekš 50.–60. punktā, ka iecelēj institūcija nav pieļāvusi kļūdu vērtējumā, uzskatot, ka strīdīgās rindkopas ir pretrunā lojalitātes pienākumam, kas ir prasītājai kā ierēdnei.

- 85 Kā jau ir norādīts iepriekš 39.–43. punktā, no strīdīgajām rindkopām izriet, pirmkārt, ka esot plaši izplatīta psiholoģiskā to personu, kurām ir hierarhiska pozīcija Eiropas iestādēs, īstenota vardarbība un, otrkārt, ka šajā iestādēs neesot efektīvas politikas, lai novērstu šo būtisko problēmu.
- 86 Šajos apstākļos, kā ir norādīts iepriekš 58.–60. punktā, ar to, ka ierēdnis publicē tekstu, kurā ir ietvertas tādas rindkopas kā strīdīgās rindkopas, netiktu izpildīts attiecīgā ierēdņa lojalitātes pienākums, jo šī publikācija varētu ievērojami nelabvēlīgi ietekmēt personu, kurām ir hierarhiska pozīcija Savienības iestādēs, tēlu un cieņu, kā arī iestāžu tēlu un cieņu kopumā un EĀDD tēlu un cieņu konkrēti.
- 87 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka saskaņā ar Civildienesta noteikumu 17.a panta 1. punktu ierēdnim ir vārda brīvība, stingri ievērojot tostarp lojalitātes principu (skat. šī sprieduma 54. punktu).
- 88 Turklāt Eiropas iestāžu aizsardzība pret apgalvojumiem, kas var būtiski un nopietni nelabvēlīgi ietekmēt to tēlu, pati par sevi ir vispārējo interešu mērķis un, precīzāk, Savienības leģitīmās intereses.
- 89 Līdz ar to, tā kā strīdīgās rindkopas var nopietni ietekmēt Eiropas iestāžu tēlu un cieņu, strīdīgā teksta publicēšana būtiski ietekmētu Savienības leģitīmās intereses.
- 90 Katrā ziņā ir jānorāda, ka taisnīgs līdzsvars starp tiesību uz vārda brīvību garantiju un Savienības leģitīmo interešu aizsardzību šajā lietā ir ievērots. Vārda brīvības ierobežojums, kas veikts ar lēmumu atteikt publikāciju, ir attiecināts vienīgi uz tām divām no divdesmit četrām rindkopām, kuras ietver strīdīgo tekstu; tas sniedza prasītājam plašu iespēju iesniegt grozītu tekstu.
- 91 No tā izriet, ka iecelējinstiūcija ir pamatoti secinājusi, ka tāda teksta publicēšana, kurā ir ietvertas tādas rindkopas kā apstrīdētās, var būtiski kaitēt Savienības leģitīmajām interesēm Civildienesta noteikumu 17.a panta 2. punkta nozīmē.
- 92 Līdz ar to pirmā pamata pirmā daļa ir jānoraida kā daļēji neiedarbīga un daļēji nepamatota.
- Par otro daļu, ar kuru tiek apstrīdēta prasība, saskaņā ar kuru ierēdnim, kas vēlas publicēt rakstu, ir jābūt pierādījumiem savu apgalvojumu pamatošanai*
- 93 Prasītāja būtībā apgalvo, pirmkārt, ka iecelējinstiūcijas prasība, saskaņā ar kuru ierēdnim, kas vēlas publicēt publikāciju, ir jābūt pierādījumiem, lai pamatotu savus apgalvojumus, ir vārda brīvības īstenošanas ierobežojums, otrkārt, ka šis ierobežojums nav paredzēts likumā un, treškārt, ka, pat ja šāda tiesību norma pastāvētu, šāda prasība nebūtu samērīga.
- 94 EĀDD apstrīd prasītājas argumentus.
- 95 Šajā sakarā vispirms ir jāuzsver, ka strīdīgajās rindkopās ietvertie apgalvojumi saistībā ar to, ka Eiropas iestāžu hierarhijā īstenotā psiholoģiskā vardarbība esot plaši izplatīta parādība un ka neesot politikas tās novēršanai, ir formulēti nekonkrēti un vispārīgi, neprecizējot nevienu konkrētu elementu, lai tos pamatotu. Turpinājumā ir jānorāda šo apgalvojumu būtiskais raksturs, jo ar tiem tiek vedināts domāt, ka pastāv plaši izplatīta un ļoti nosodāma, pat prettiesiska to personu, kurām ir hierarhiska pozīcija iestādēs, rīcība. Visbeidzot, ir jānorāda, ka šie apgalvojumi var nelabvēlīgi ietekmēt pašu iestāžu tēlu un cieņu un līdz ar to būtiski kaitēt Savienības leģitīmajām interesēm.
- 96 Šajā gadījumā, pretēji prasītājas apgalvotajam, nav runa par prasīšanu, lai ierēdnim, kas vēlas publicēt publikāciju, būtu “pierādījumi savu paziņojumu pamatošanai”. Taču runa ir par to, ka tiek prasīts, lai apgalvojumi, ar kuriem ļoti nosodāma, pat prettiesiska rīcība varētu tikt attiecināta uz nenoteiktu personu kopumu iestāžu hierarhijā, būtu pamatoti un precizēti.
- 97 Līdz ar to pirmā pamata otrā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

– Par trešo daļu, ar kuru tiek apstrīdēts arguments par to, ka ar strīdīgajām rindkopām tiek noliegta tādas politikas pastāvēšana, kura paredzēta cīņai pret psiholoģisko vardarbību Savienības iestādēs

- 98 Prasītāja apgalvo, ka iecelēj institūcijas argumentam par to, ka ar strīdīgajām rindkopām tiek noliegta tādas politikas pastāvēšana, kura paredzēta cīņai pret psiholoģisko vardarbību Savienības iestādēs, nav faktiskā pamata. Viņa uzsver, ka strīdīgais teksts attiecas uz psiholoģiskās vardarbības problēmu Savienības iestādēs, ka viņa uzskata, ka tā ir izplatīta, bet viņa nekad nav apgalvojusi, ka nav politikas šīs problēmas risināšanai. Katrā ziņā iespējama politikas cīņai pret psiholoģisko vardarbību noliegums esot jāuztver vienīgi kā atšķirīgs vai mazākuma viedoklis salīdzinājumā ar iestādes aizstāvēto viedokli un tādējādi tas nevarot radīt reālu risku, ka būtiski tiks kaitēts Savienības leģitīmajām interesēm.
- 99 ĒADD apstrīd prasītājas argumentu.
- 100 Šajā sakarā ir pietiekami norādīt, ka jau iepriekš 58. un 59. punktā izklāstīto iemeslu dēļ strīdīgās rindkopas nevar tikt uztvertas kā vienkārši atšķirīgi vai mazākumu viedokļi salīdzinājumā ar iestādes viedokļiem, bet gan ir jāuzskata par tādām, kas pašas par sevi var kaitēt attiecīgo iestāžu cieņai.
- 101 Līdz ar to pirmā pamata trešā daļa ir jānoraida kā nepamatota.
- 102 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, ir jāsecina, ka, pretēji prasītājas apgalvotajam, iecelēj institūcija, pieņemot lēmumu atteikt publikāciju, nav pārkāpusi Civildienesta noteikumu 17.a pantu un līdz ar to viņas vārda brīvību.
- 103 Līdz ar to pirmais pamats ir jānoraida daļēji kā neiedarbīgs un daļēji kā nepamatots, un tā rezultātā prasība ir jānoraida pilnībā.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 104 Atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs.
- 105 Tā kā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar ĒADD prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta)

nospiež:

- 1) prasību noraidīt;
- 2) *Carina Skareby* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

Prek

Schalin

Costeira

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2017. gada 15. septembrī.

[Paraksti]